

Arrest

**nr. 149 831 van 18 juli 2015
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2015 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd naar aanleiding van haar machtiging tot vestiging op 17 februari 2014 te Lier in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (elektronische C-kaart).

1.2. Verzoekster werd op 13 juli 2015 geïnterpelleerd door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 13 juli 2015 een beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Op 13.07.2015 om uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, de mevrouw :
naam R.(...) voornaam M.(...)-M.(...) I.(...)
geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Egypte wonende te [...] houder van het document paspoort nummer X afgegeven te 12.06.2010 op : 12
+ 2 kinderen : A.(...) K.(...) en A.(...) Y.(...)
houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...] geldig van [...] tot [...] voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...] afkomstig uit Cairo met Egyptair (MS725), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
(...)
Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting legt de raadsman van de verwerende partij het administratief verslag neer van de grensinspectie van 13 juli 2015 en een uittreksel uit het rijksregister van 17 juli 2015.

2.2. De Raad stelt vast dat deze documenten geen deel uitmaken van het administratief dossier dat door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt.

2.3. De raadvrouw van de verzoekende partij verzoekt om deze stukken uit de debatten te weren aangezien deze niet waren opgenomen in het administratief dossier dat zij ter griffie mocht consulteren.

2.4. De rechten van verdediging verbieden de rechter niet zich te steunen op door de ene partij aangereikte informatie, voor zover de andere partij de mogelijkheid heeft gehad de objectiviteit, betrouwbaarheid en relevantie ervan te betwisten (RvS 2 juni 2014, nr. 227 600). De Raad merkt op dat de raadvrouw van verzoekster slechts ter terechtzitting met deze informatie werd geconfronteerd, zodat het voor haar nagenoeg onmogelijk was om, zij het mondeling, met kennis van zaken te repliceren op de inhoud van de bewuste stukken en op het standpunt van de verwerende partij daaromtrent (cf. RvS 2 mei 2013, nr. 223 352).

De ter terechtzitting neergelegde stukken dienen om die reden uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Artikel 39/82, §4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, hij de schorsing van deze beslissing kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

Verzoekster wordt momenteel vastgehouden in een terugkeerwoning in Sint-Gillis-Waas met het oog op een verwijdering naar Egypte.

Verzoekster heeft een rechtstreeks belang bij de schorsing van de bestreden beslissing aangezien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.

Het niet schorsen van de bestreden beslissing zal de tenuitvoerlegging van de verwijdering tot gevolg hebben.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er op 13 juli ten aanzien van verzoekster een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats werd genomen en dat zij aanvankelijk met haar kinderen in het transitcentrum Caricole werd vastgehouden en later overgebracht naar de FITT-woning in Sint-Gillis-Waas. Aangezien de terugdrijving van verzoekster blijkens het faxbericht van de verwerende partij op 24 juli 2015 in het vooruitzicht wordt gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

(...)

Zoals blijkt uit het administratief dossier, kwam verzoekster binnen met een geldig paspoort (stuk 5) en een geldige verblijfstitel. (stuk 2) Haar verblijfstitel, een C-kaart, is nog geldig tot 17 februari 2019.

Zij verliet België op 18 april 2015 en kwam terug op 13 juli 2015. Zij is dus niet langer dan 3 maanden afwezig geweest.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, wordt verzoekster teruggedreven omdat zij niet over een geldig visum zou beschikken. De bestreden beslissing maakt daarentegen geen enkele melding van de geldige verblijfstitel van verzoekster.

Telefonisch deelde verwerende partij aan verzoeksters raadsman mee dat verzoekster ambtelijk werd geschrapt door de gemeente Lier. Daarom zou haar verblijfstitel niet meer geldig zijn.

Met deze beslissing schendt verwerende partij echter al de hierboven vermelde wettelijke bepalingen om de volgende redenen.

Ten eerste stelt verwerende partij dat verzoekster niet over een geldig visum beschikt, terwijl zij over een geldige verblijfstitel beschikt en daarom geen visum moet aanvragen om toegelaten te worden tot het Belgisch grondgebied. Verzoekster was dus wel degelijk in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. De stelling dat zij niet over een geldig visum beschikt en op basis van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° zou kunnen worden teruggedreven is onjuist.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier, quod non.

Verwerende partij schendt dus de motiveringsplicht door te stellen dat verzoekster niet over een geldig visum beschikt en door geen rekening te houden met haar geldige verblijfstitel.

(...)

Ten vierde lijkt verwerende partij een ambtelijke schrapping gelijk te stellen met een ongeldige verblijfstitel.

Verwerende partij heeft hierover geen enkele motieven opgenomen in de bestreden beslissing. Aangezien de motiveringsplicht voorschrijft dat de determinerende motieven in de beslissing moeten worden opgenomen, schendt zij de motiveringsplicht.

(...).”

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

3.3.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster bij de interceptie door de grensinspectie haar Egyptisch paspoort voorlegde. Tevens kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat verzoekster naast haar paspoort haar elektronische C-kaart voorlegde die geldig was tot 2019. Nochtans staat in de beslissing het volgende te lezen: “(...) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°). Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

3.3.2.5. Verzoekster beweert dat het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij niet over een geldig visum beschikt onjuist is. De Raad kan verzoekster op dat punt niet bijtreden, doch in de bestreden beslissing wordt geen enkele melding gemaakt van de verblijfstitel van verzoekster, die eveneens werd voorgelegd en die nochtans in beginsel als ‘visumvrij document’ zou kunnen fungeren in combinatie met haar Egyptisch reisdocument, waardoor verzoekster wel voldoet aan de voorwaarde van het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten. In de bestreden beslissing staat enkel dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf.

3.3.2.6. De Raad stelt vast dat op grond van de motieven van de beslissing, noch op grond van het administratief dossier kan worden nagegaan of de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling is uitgegaan van een deugdelijke feitengaring en dat hij op grond daarvan tot een correcte beoordeling is gekomen en niet kennelijk onredelijk te werk ging.

3.3.2.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

“Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. Er wordt met verwijzing naar artikel 3, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet aangegeven dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum.

Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier.

Verzoekster beroept zich op haar C-kaart en stelt aldus over een verblijfstitel te beschikken waardoor zij geen visum nodig zou hebben.

Uit een uittreksel uit het Rijksregister blijkt evenwel. ontegensprekelijk dat zij op 29 juni 2015 werd afgevoerd van ambtswege en dat op diezelfde dag tevens een beslissing tot ambtelijke schrapping werd genomen door het College van Burgemeester en Schepenen van Lier, uit dit uittreksel blijkt tevens dat de C-kaart van verzoekster werd gesupprimeerd op 3 juli 2015.

Uit het politieverlag dd. 13 juli 2015 dat naar aanleiding van de grenscontrole werd opgesteld blijkt het volgende:

‘(...)’

Verzoekster beperkt zich tot te stellen dat zij minder dan drie maanden afwezig ;zou zijn geweest gelet op de Schengenuitreisstempel, doch gaat zij met dit betoog niet alleen voorbij aan voormelde beslissingen van het gemeentebestuur van Lier, doch ook aan het feit dat de laatste Schengenuitreisstempel voor de kinderen van verzoekster, die samen met haar reisden op 13 juli 2015, dateert van 29 juni 2014 dus meer dan een jaar geleden.

Verzoekster betwist dit gegeven niet in haar verzoekschrift, evenmin als de omstandigheid dat alle voorgelegde verblijfskaarten geseind stonden voor inbeslagname.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.3.2.8. Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op grond van stukken die geen deel uitmaken van het administratief dossier, zoals het uittreksel uit het rijksregister en het politieverlag, een hele reeks motieven aanhaalt waarom de C-kaart van verzoekster niet langer geldig zou zijn. Tevens wordt gesteld dat de Schengenuitreisstempel van de kinderen reeds dateert van 29 juni 2014 waardoor de kinderen meer dan een jaar afwezig waren. Deze *a posteriori*-overwegingen, hebben klaarblijkelijk niet gespeeld bij het nemen van het besluit waardoor deze bezwaarlijk de wettigheid ervan kunnen aantonen (cf. RvS 3 juni 2003 nr. 120 106).

3.3.2.9. De bestreden beslissing vertoont kennelijk een motiveringsgebrek aangezien hieruit geenszins kan worden afgeleid waarom de door verzoekster voorgelegde identiteitskaart voor vreemdelingen niet als een geldige machtiging tot verblijf kan worden aanzien zoals in de beslissing wordt geponeerd.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

Er is geen reden om de overige middelonderdelen of verzoeksters tweede middel verder te onderzoeken aangezien deze niet tot een ruimere schorsing aanleiding kunnen geven.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster onder andere het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoekster en haar kinderen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoekster wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Verzoekster zal van haar partner, die wel nog in België woont, gescheiden worden en worden verwijderd van het land waar ze onbeperkt verblijfsrecht heeft, sinds 2008 verblijft, geïntegreerd is en sociale relaties heeft uitgebouwd. De impact van de bestreden beslissing op haar privé- en familieleven is groot.

De kinderen van verzoekster worden gescheiden van hun vader en worden verwijderd van het land waar ze onbeperkt verblijfsrecht hebben, sociale relaties hebben uitgebouwd en naar school gingen. Ook voor hun is de impact op hun privé- en familielevens groot.

Verzoekster en haar kinderen zullen met andere woorden in hun rechten onder artikel 8 EVRM aangetast worden.

(...)

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel inhoudt.”

3.4.2.2. Verzoekster stelt in wezen dat de tenuitvoerlegging van de beslissing ertoe zou leiden dat zij gescheiden wordt van haar partner en dat de kinderen gescheiden zouden worden van hun vader.

3.4.2.3. In haar nota met opmerkingen brengt de verwerende partij hiertegen het volgende in:

“De bestreden beslissing houdt geen een absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, dit voor zoveel zij in het bezit is van de daartoe vereiste geldige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Verzoekster dient daartoe de wettelijk geijkte procedures te volgen.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (zie; RvV, 9 februari 2010, nr. X)

Uit de uiteenzetting bij het tweede middel blijkt dat verzoekster geen schending aantoont van artikel 8 EVRM.

(...)

Verzoekster duidt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.”

3.4.2.4. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat de bestreden beslissing minstens een tijdelijke scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft die een risico inhoudt op een schending van het recht op gezinsleven van verzoekster en haar kinderen. Het feit dat de verwerende partij het middel dat gestoeld is op de schending van artikel 8 van het EVRM niet gegrond acht, is hierbij weinig relevant.

3.4.2.5. Volgens de verwerende partij kan voormeld ‘ernstig nadeel’ blijkbaar niet als ‘moeilijk te herstellen’ worden beschouwd omdat verzoekster zal worden toegelaten op het Belgisch grondgebied indien zij in het bezit is van de daartoe vereiste documenten.

3.4.2.6. De Raad merkt echter op dat, gelet op de bespreking van het middel, het geenszins uitgesloten is dat verzoekster te goeder trouw was en meende dat zij de noodzakelijke formaliteiten wel degelijk had vervuld waardoor in de gegeven omstandigheden het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster dient te worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat te dezen voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2015 tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN